

Александър Бакалов

Кръговрат

Нищо не се губи в природата. Дори и когато ни се струва, че то би погълнато от ненаситната паст на абсолютното нищо, че потъва в първичния, изначален и вечен хаос, за да не се върне никога вече в стройната система на реда. Защото в природата не съществува „абсолютно нищо“. Като се замисля, самата идея за подобно небитие е толкова нереална и нелогична, че би могла да се роди единствено в човешкия мозък, който има вредния навик да донагажда, реаранжира и доизмисля нещата, които не са му ясни, за да може да ги вмести в своите си представи за логично и реално.

Причудливи светлини и сенки танцуваха из плътната бяла маса на мъглата струяща от уличните шахти под строгия взор на примигващата улична лампа. Въображението му вече беше започнало да рисува в нея озъбено, демонично лице, когато силен повей на вятъра я разкъса и понесе остатъците ѝ на мощните си, остри като бръснач, криле заедно с късовете хартия и найлон. Мъжът се опита да се загърне още по-плътено в тънкия си шлифер, който в последните петнадесетина минути беше доказал, че не е способен да изпълнява функция различна от тази на добавка към елегантния му костюм. Беше късна есен. Толкова късна, че календарът в кабинета, чийто уют бе напуснал преди малко я определяше като зима. В небето се носеха дрипави черни облаци, подобно на ято чудовищни птици, насочили се към пълната луна, за да впият в розовобялата ѝ плът катранените си клюнове и нокти и да умъртвят светлината ѝ с полуразложените си криле. Сякаш в потвърждение на мислите му, вятърът отново се впусна в преследване на боклуците из тесните улички, донасяйки до ушите му звук твърде подобен на грак. Отново се огледа с надежда за такси, но околните улици бяха съвършено пусти. Сякаш някой беше евакуирал квартала малко преди да излезе от работа. Повечето от прозорците, които тихо позвъняваха от досега си с небесното дишане, бяха тъмни, черни и кухи като очните ябълки на череп. Парцаливите птици оставиха лунния диск на мира за няколко мига и в мъртешките очи проблеснаха отраженията му – зловещи, свръхестествени зеници, които се фокусираха върху самотния минавач. Наистина се чувстваше адски самотен. В душата му бавно пропълзя онази ужасяваща самота, която нямаше нищо общо с удовлетворяването на сексуалния нагон или с нуждата от приятели. Самотата на стадно животно изоставено от стадото си, беззащитно пред потенциалните си зложелатели, обречено.

Нищо не се губи в природата. Енергия или материя, то просто променя формата си и се връща сред нас. Често пъти промяната е толкова неочаквана или – позволете да се позова на човешките представи за нещата – нелогична, че никога не бихте могли да разпознаете първообраза. А понякога не бихте искали, дори и да можехте.

Името му беше Мартин Смит, адвокат, средно заможен, на тридесет и четири години – последните четири, от които споделени с Джулиана Конъли, по настоящем Смит, майка на двегодишната му дъщеричка. Семейната кола – Форд Фиеста на две години, която би трябвало да му спести неприятната разходка, бе в сервиз от три дена след като пиян шофьор на камион бе помел половината от возилата, паркирани пред супермаркета на 43-то авеню преди да се вреже във витрината на магазина и да спре в секцията за плодове и зеленчуци. За щастие жертви нямаше. Преди три дни беше започнала и тежката съдебна битка, която бе на път да загуби, и която го принуждаваше за трета поредна вечер да напуска кантората си след единадесет часа. Можеше да се каже, че напоследък никак не му вървеше. Друг е въпросът дали именно катастрофата пред супермаркета и тежкото дело доведоха до трагичните събития от тази нощ или те щяха да се случат независимо от часа и средствата му за придвижване, защото така му бе отредила вездесъщата Съдба, споменавана тъй често от суеверните хора. Трагични събития, чието начало бе ознаменувано от тихо прошемуляване в близкия контейнер за боклук.

Смъртта не е край, това се опитвам да ви обясня. Тя определено е някакъв край, но той в никакъв случай не е абсолютен или безвъзвратен. Смъртта е край до токова, доколкото това, което следва би могло да се охарактеризира като „ново начало“.

Мартин изгледа с леко учудване останките от автобусната спирка. Металният стълб носеше табела с числата 60 и 29, както и избеляла карта на автобусните линии. Струва си да се отбележи, че след разигралата се драма нечия ръка услужливо поправи и номера на първата линия на 666. Така заличената от картата на града преди двадесет и три години спирка зае видно място в местния фолклор като Спирката към Ада и стана основен сборен пункт на поне четири банди от околните квартали. Но през онази вечер, когато попадна в полезрението на младия адвокат тя все още бе просто поредната изоставена спирка. И съзнанието му тъкмо се бе приготвило да роди някоя иронична мисъл, предлагаща му

да изчака автобуса, когато Мартин чу шума. Нещо дращеше в близкия контейнер за боклук. Беше доста странно, че е успял да долови звука през песента на непрестанно променящия тембъра си вятър, но явно опънатите до край нерви бяха изострили сетивата му. Лошото време се бе сляло в едно с демоничния образ на прокурора, обитаващ мислите му, в някакво тайнствено чудовище, което бе стиснало дробовете му със стоманените си нокти, блъскаше по сърцето му с люспестата си опашка и бавно изяждаше здравия му разум докато той крачеше из познатия, но зловещо пуст, квартал. Тъй че не е чудно, че прошумоляването в ръждивия контейнер покрай който преминаваше го накара да отскочи стреснато. Уплашеният му поглед се сблъска с мрака, бликащ изпод полуотворения капак и когато миг по късно в него проблеснаха две зеленикави очи писъкът изтръгнал се от гърдите му, и заблъскал се в стените на околните сгради, подобно на птичка в кафез, бе съвсем в реда на нещата. Отговори му невъзможно висок детски писък, подсилен от металическо ехо. Чудовището, родено от депресии и фобии, разтвори зъбатата си паст и погълна останките от здрав разум на Мартин Смит, впи заострената си опашка в танцуващото сърце и с един замах разкъса дробовете му. Младият мъж залитна назад и гърбът му тежко се удари в стълба на уличната лампа, учтиво застанала между него и неприятно твърдия асфалт на улицата. Ръцете му замахаха във всички посоки, сякаш компенсирайки неспособността на краката му да се задвижат. Очите проблеснаха отново, после потънаха в мрака и до ушите му достигна ново шумолене докато съществуването изпълзяваше от контейнера.

Прекрасната и съвършена душа, за която са изписани толкова възвишени философски и теологични трудове не е нищо повече от енергичен заряд, който на известен период от време трябва да сменя преносителя си. Никак не звучи възвишено, признавам, но е факт. В едно отношение обаче всички тези натруфени писания са абсолютно прави – душата наистина е нещо твърде ценно и съвършено за да бъде захвърлена и изоставена в някакво извънбитийно отвъдно.

Беше котка. Най-обикновена улична котка с мръсносива козина, която може би е била бяла преди последният тласък на майка ѝ да я изхвърли в прахта покрила всичко и всички в големия град. Мъничките нокти тихо задраскаха по неравната метална повърхност, после притежателката им се озова на тротоара след един невъзможно съвършен и елегантен скок. Очите ѝ отново уловиха светлината на уличната лампа,

сграбчиха я и я запратах към треперещия Мартин Смит. Прозрението, че не е изправен срещу демон от Ада незнайно защо не успя да му донесе нужното успокоение. Отстъпи внимателно назад, следейки котката с поглед. Залитна, защото още не си бе върнал напълно контрола над краката си, успя да запази равновесие и отстъпи още една крачка. Неиде дълбоко в него някакво гласче му крещеше, че всичко това е адски тъпо и смешно, но смисълът на думите му никак не успяваше да стигне до внезапно завладяното от инстинкти съзнание на Мартин. Инстинкти много по-висши и основополагащи от разума или достойнството. Инстинктите на тревопасно, изправено пред хищник, на бивша маймуна, изправена пред бивш леопард. Стадното животно беше изоставено от стадото си. И трябваше да бяга. Трета крачка назад. Котката повдигна едната си лапичка и леко наклони глава. Опашката ѝ бе щръкнала нагоре и крайчето ѝ танцуваше във въздуха. Студените зелени очи следяха всяко негово движение. Четвърта крачка. Котката не помръдваше от мястото си. Точно така, миличка. Това си е твоята улица, твоята кофа за боклук, твоята автобусна спирка, твоята улична лампа. Извини ме за безпокойството и ме остави да се разкарам. Пета крачка. Левият му крак изведнъж потъна в двадесетсантиметровата бездна дяляща ръба на тротоара от нивото на улицата. Тялото му застина за миг, докато центърът на равновесието бавно се плъзна нагоре към гърдите му, после земното притегляне го сграбчи в прегръдките си и рязко го придърпа към себе си. Светът се разтегли край него, светлината на лампата го заслепи за миг и после избухна, в ярка експлозия покрила зора му с белия си воал. Болката в главата му го разкъса само след секунда и пламналите нерви закрещяха на мозъка му, че нещо не е наред. Разумът и достойнството му избраха точно този момент, за да подемат отново повика си, че нещо наистина не е наред. И този път Мартин Смит ги чу съвсем ясно. Пръстите му се плъзнаха през мократа му от кръв коса, досегът с раната изпълни дробовете му с въздух и го изтръгна от там във вид на яростен и болезнен вик. Котката отстъпи назад към контейнера, докато представителят на вида Хомо Сапиенс бавно се надигаше. Идиотизмът на ситуацията се вряза в съзнанието му с такава сила, че отсече с един замах главата на чудовището на служебните ядове и фобии и припомни на инстинктите му как се бяха развивали нещата в еволюционно отношение през последните няколко хиляди години. И точно в този миг на прозрение котката се хвърли към него.

Душата е просто носител на информация. Харддиск, ако ми

позволите малко неуместното техническо сравнение. Когато компютърът, към който е прикрепен се повреди фатално и престане да функционира нежната ръка на природата-инженер го вади, форматира го и го поставя на нов, току що слязъл от поточната линия компютър. Хората са нарекли процеса „прераждане“

Мартин Смит примигна, когато котката с един скок скъси разстоянието между тях на три метра, но страхът и параноята не се върнаха. Болката в главата му бе разпалила едно друго чувство, което не им позволяваше да се върнат за момента. Ярост. От устните му се изтръгна сподавена псувня, докато погледът му опипваше околното пространство в търсене на тежък предмет. Не искаше да разчита на ритниците си, защото знаеше колко бързи са тези животинки, а подплашеше ли веднъж сивия дразнител той щеше да избяга лишавайки го от възможността да обагри козината му и в други краски. Внезапно появилото се у него желание да убие котката малко го плашеше, плашеше онази частица от мозъка му, където бе съхранена информацията, че Мартин Смит е добър човек, любящ баща и верен съпруг, че е нежен и мил и понякога плаче на тъжните филми, когато никой не го гледа. Караше го да се чувства странно що се отнасяше до напътствията на здравия му разум, че, да, държал се е доста идиотски, но ако иска да спре да го прави трябва просто да изтупа праха от дрехите си, да напсува котката още веднъж и да си тръгне, защото и без това е доста късно, но същевременно го изпълваше с някаква непонятна радост, с облекчение, с чувство за мощ. Не ставаше въпрос само за простичкия акт на отмъщението. Желанието да си го върне на проклетата котка наистина бе в основата на кладата от агресия, която бавно се разгаряше в него, но факлата, която я бе запалила бе родена от студа и вятъра, от доскорошния страх, който бе унищожил достойнството му за няколко минути, от липсата на кола, от разяждащите го служебни ядове. Фактът, че Мартин Смит, на 34 години, среднозаможен с жена и дете искаше да убие сива улична котка бе странен, но не и нелогичен. Напрегнатият и свръхускорен живот на хората в края на двадесети век често ги кара да се побъркват. Фактът обаче, че сивата улична котка искаше да убие Мартин Смит бе и странен и нелогичен.

Не е ли прекрасна майката природа в своята гениалност и подреденост, кажете ми? Кара те да вярваш в съществуването на Бог, на някакъв свръхразум, който е изградил цялата тази съвършена система, защото

изглежда невъзможно тя да се е самозародила от Хаоса. Доста по вероятно е някой перфектен разум да е работил над нея шест, или колкото там са му трябвали, дни. Всъщност някой почти перфектен разум.

Съответните мускули се раздвижиха, кожата на мъничката глава се опъна назад, ушите се притиснаха към тила, белите зъбки се оголиха. Котката отново нададе острия си вой, който така приличаше на детски плач, и се спусна към Мартин Смит. Мъжът се изненада леко на странната реакция на животинчето и леко повдигна десния си крак, за да го посрещне, но както и предполагаше преди малко не бе достатъчно бърз. В мига, в който понечи да я изрита котката вече беше предприела заобиколна маневра, а докато мозъкът успее да заповяда на тялото му да се обърне тя вече бе скочила на гърба му и уверено се катереше към голия врат впивайки нокти в тънкия плат на шлифера. Паниката се опита да си върне контрола над него, но кладата просто я погълна и се разгоря още по-силно. Светлината на пламъците ѝ бе разбудила други инстинкти, подсетили Мартин Смит, че майmunата е престанала да бъде тревопасно животно още в мига, в който е наострила първия камък. С бързо движение той смъкна шлифера си и със замах го удари в земята. Котката изквича от болка. Мартин Смит изкрещя триумфиращо и стовари крака си върху оплетеното в дългата дреха животно. Пропусна за няколко сантиметра. Котката изскочи изпод купчината скъп плат и се стрелна към уличната лампа и контейнера за смет. Мъжът се хвърли след нея, грабвайки пътьом търкаляща се край бордюра бутилка от Кола. Стъкленият предмет се завъртя два пъти във въздуха и се блъсна с трясък в ръба на металния контейнер, посипвайки отстъпващата котка с блестящ, режещ дъжд. Животното смени леко посоката си без да забавя темпо, с един скок се озова на контейнера, завъртя се с ужасяваща грация и се хвърли към лицето на тичащия към него Мартин Смит. Мъжът не успя да направи нищо. Ръцете му бяха едва на половината от пътя, който трябваше да изминат, за да възпрат връхлитащата опасност, когато ноктите потънаха в плътта. Бликналата по страните му кръв почти угаси кладата, ужасът разтвори портите на болката и се завърна бавно и тържествено в агонизиращото му съзнание. Мартин можеше да се закълне, че чува звука на раздираща се плът, на нокти стържещи по костите на черепа му. Давеше се в собствената си кръв Косматото туловище бе изпълнило всемира, беше погълнало светлината, бе отровило въздуха с ужасяващата си воня на урина и изпражнения. Сигурно щеше да припадне, ако не бяха жалките остатъци от прежната ярост, които най-сетне успяха да

повдигнат ръцете му към дерящата и хапеща котка. Пръстите му се сключиха около нещо, което най-вероятно беше врата ѝ и с едно единствено нечовешко напъгане на мускулите и волята си той я откъсна от себе си. Възползва се от безценния миг преди болката да нахлуе с нова сила в остатъците от лицето му и с все сила запрати мятаното се животно към близката стена. Чу се удовлетворяващо силно хрущане и пронизителен писък почти на границата на възприятието. Стовари се на колене и повърна. Втечените остатъци от късния му обяд се смесиха с кръвта бликаща от лицето му. Не виждаше почти нищо през червения кървав водопад и беззвучните експлозии на болката. Опита се да стане, но усилието се оказа непосилно. Късове от собствената му плът висяха по оголените кости и се развяваха от поривите на отново появилите се вятър, мускулните влакна пулсираха в такта на сърцето му, остатъците от лявото му око се стичаха по лицето му подобно на сурово яйце чукнато върху обилно полята с кетчуп пица.

Мартин Смит падна на една страна и започна да се гърчи и да крещи от болка, ужас и безсилие, а понесеното от водовъртежа на първичната лудост съзнание се бе вкопчило в тялото му и отказваше да го напусне.

Стават грешки. Не можем да виним природата, Господ или който там считате, че държи контрола над нещата около нас, само защото осембилионната муха от люпилото в кухнята ви се е излюпила с три крила или защото петнадесетмилионното бебе в страната хикс се е родило с хриле. Във всяка система стават грешки.. Някой търсят в тях вината на човека, намесил се в естествения ход на нещата с мегаломанските си амбиции, други падат на колене и упрекуват вездесъщата съдба, боговете или демоните, в които вярват. Трети просто ги приемат...

Патриша Озбърн – Линърд се надигна с пшккане от леглото си, с твърдото намерение да отвори прозореца си и да покаже на копелето, което тероризираше махалата с дивашките си крясъци, как може да псува една събудена посред нощ негърка. Явно дъртият пияница, който преди малко бе нарушил покоя ѝ трошейки амбалаж – и който, ако не беше чак толкова тъп, щеше да го върне в магазина и да си купи още пие – сега беше решил да изпробва и вокалните си възможности току под прозореца ѝ, което бе преляло чашата. Зачуди се дали да не го полее с вода, но реши, че така само ще се разсъни излишно и просто разтвори

прозореца на стаята си. Още не бе стигнала до „майка“, когато забеляза мъжа, гърчещ се на тротоара, облян в нещо, което на бледата светлина от уличната лампа изглеждаше измамно черно. Патриша не губи време да пищи и да припада. Беше свикнала с подобни гледки. Просто въздъхна, отиде до висящия на стената телефон и дебелите и пръсти набраха 911.

Станах жертва на една ужасяваща природна грешка. Ако ми позволите да ви представя своето виждане за нещата – в природната система съществуват три вида грешки. Малки, големи и ужасяващи. Малките завършват със смърт. Големите те принуждават да живееш с грешката. Ужасяващите те принуждават да живееш с грешката дълго време. В моя случай – пет години. Сигурно ще се усмихнете снизходително и ще кажете, че пет години не са чак толкова дълго време, но първо ме изслушайте до край.

Котката продължи да се влачи по тротоара с помощта на двете си предни лапи, водена повече от обонянието, отколкото от отслабващото си зрение. След нея по сивкавите плочи оставаше кървава диря. В гаснещия ѝ поглед проблясваше нещо, което този път не беше отражение от лампата. Когато достигна до тялото на Мартин Смит последният вече бе загубил съзнание. Беше още жив, естествено. Нямаше да бъде първи красавец, но съвременната пластична хирургия можеше да прави истински чудеса. Ако ѝ се дадеше възможност. Когато след петнадесет минути спирачките на патрулната кола отново събудиха Патриша Озбърн – Линърд младият, среднозаможен адвокат, вече бе мъртъв. Сивата улична котка продължаваше да гризе гърлото му. Единият от полицаите я застреля след като внимателно я отстрани от трупа. За да не се мъчи.

Моят харддиск не беше форматиран. Когато нежните ръце на природата-инженер го извадиха от тялото на Кастър Калавера, ядрен физик, зодия Лъв – роден лидер според хороскопите, носител на Нобелова награда, президент на мултимилionната компания К. К. International – благодарая за аплодисментите – починал на седемдесет и четири години от рак на белите дробове, природата-инженер забрави да изтрие информацията на него преди да го пхне в нов компютър. И Кастър Калавера не умря. Той продължи житейския си път в тялото на котка. Не съм бил в Ада, но със сигурност мога да ви кажа, че там не може да е по-лошо. Оставете на страна ходенето на четири лапи и нуждата да

рова из кофите за храна. С това може да се свикне. Истинският ужас идва от сблъсъка на животинските инстинкти с рационалния човешки разум, от невъзможността съзнанието на същество, чийто жизнен път продължава максимум петнадесетина години да приеме в себе си близо едновековни спомени, от досега на възвишените чувства с първичния нагон. Не можете да си го представите. Никога не бихте могли да знаете какво означава да нямате пълен контрол над тялото си, да сте затворник в миниатюрна и чужда обвивка плът, с която трябва да се борите ежесекундно. Твърде скоро след обърканото си прераждане установих, че не само не мога да скоча на компютъра в някой кабинет, да натракам с лалчките си няколко сложни формули и да бъда обявен за най-умната котка на света, но съм и неспособен да сложа край на всичко под гумите на някоя кола, защото инстинктите не ми го позволяваха. Не можех дори да полудея. Котките не полудяват. За първите месеци на слепота и безпомощност не искам и да си спомням. Не мислете, че се опитвам да оправдая постъпките си. Беглото съжалението, че убивам невинни хора не може да се сравни с триумфа, когато яростта и омразата ми – съвсем логично насочени към съществата, които за разлика от мен все още се приобщаваха към вида Хомо Сапиенс – успяваха да обединят в едно звяра и човека и да ми дадат пълен контрол над пухкавото ми тяло. Този със шлифера ми беше осмият за тази година. И като гледам май ще е последният. Искрено се надявам този път природата-инженер, Господ, Сатаната или който там се грижи за кръговрата на душите ни да си свърши работата като хората. Исках да кажа – безгрешно. Погледнах с очакване към изпълващото полезрението ми дуло на служебен колт 38 калибър и тихо замърках.

КРАЙ

© 2002 Александър Бакалов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/21>]